

10 d'octubre. Avui la república, demà, la lluna

«És a les mans de totes i tots que els carrers continuïn essent nostres (de totes i tots) i no només dels que tenen la policia, sigui quina sigui, sota el seu comandament» | «Avui, però, cal proclamar la república i situar el 10 d'octubre del 2017 en l'imaginari col·lectiu com una data per recordar, com l'inici del compte enrere que ens projecta cap al futur a partir de les més altes quotes d'igualtat, llibertat i justícia»

Manifestació de l'Esquerra Independentista a Barcelona l'octubre de 2013 | Xarxa Penedès

Escric unes hores abans que el president de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont, proclami la independència de Catalunya en aplicació dels resultats del referèndum d'autodeterminació celebrat el passat 1 d'octubre. Catalunya esdevindrà república uns dies després que bona part del poble hagi passat, de facto, a ser lliure després de derrotar amb la resistència no violenta milers de policies nacionals i guàrdies civils que, utilitzant la violència contra gent no armada de totes les edats, els volien impedir que votessin si volien esdevenir república o no.

En aplicació de l'article 4.4 de la Llei del referèndum d'autodeterminació, un cop proclamats els resultats, es proclamarà la independència i Catalunya esdevindrà una república. Malgrat que aquest relat, pulcre i legislativament impecable, és el que ha sortit de cara enfora, és clar que de cara endins el procés que ens ha portat fins a aquí ha estat un llarguíssim camí en què qui ha posat la carn a la graella ha estat el poble, la multitud, la gent que, farta de tant menyspreu per part de l'Estat, ha passat a decidir coses que fa quatre dies eren absolutament impossibles ni de

pensar com a possibles.

Allò important d'aquest procés és l'assumpció per part d'amplíssimes capes de població no polititzada de la possibilitat de fer política amb totes les lletres. És veritat, també, que des del poder constituït com a tal, catalunyès en aquest cas, s'ha intentat -i s'intentarà- controlar i dominar la revolta i que esdevingui tan poc de canvi com sigui possible. És a les mans de totes i tots que els carrers continuïn essent nostres (de totes i tots) i no només dels que tenen la policia, sigui quina sigui, sota el seu comandament.

És clar que la repressió de l'Estat es llençarà contra les persones amb la mateixa o més contundència que ho ha fet aquests dies, sobretot l'1 d'octubre. És clar que hi ha moltíssima gent que no està d'acord amb allò que s'explicitarà avui al Parlament. És clar que molta gent mantindrà la seva identitat únicament espanyola i altres tan espanyola com catalana. I és clar que han de ser respectats en tots els seus drets de ciutadania, només faltaria. No caldria que ho digués això, perquè mai ningú, des del camp independentista i durant aquest procés, ha dit el contrari, però com que la propaganda de l'Estat a les zones que no són Catalunya va per aquest camí em sembla que és bàsic que ho diguem i ho repetim tants cops com sigui possible.

Sí que és clar i real que hem rebut amenaces, agressions, cops de porra, pilotes de goma i suspensió de drets autonòmics i civils bàsics en el que portem de «procés», o més aviat els hem rebut des que aquest ha acabat. Però no ens doblegaran. No tirarem enrere perquè no hem imposat res i dir que aquest canvi és imposició i la «normalitat» d'abans del canvi no ho era és entrar en tractar els drets d'una part de població per damunt dels drets de la resta. Si els independentistes hem viscut anys i panys dins l'Estat espanyol sense problemes afegits, ara optem per viure igual però amb una altra «realitat».

Sabem que l'extrema dreta espanyolista, ajudada pels cossos de repressió de l'Estat, no es quedarà quieta. Dissabte, atacava una caseta de l'Assemblea Sobiranista de Mallorca, amb violència i provocant ferits; diumenge, agredia periodistes, immigrants i altra gent a la manifestació espanyolista de Barcelona convocada per Societat Civil Catalana; i el 9 d'octubre, provocava enfrontaments violents contra valencianistes i independentistes a la capital del País Valencià en la Diada Nacional. Els farem front per tal que no imposin, precisament, el silenci.

Perquè, per damunt de tot, allò que ens cal ara és el diàleg. Parlar de tot i fer-ho molt per tal que a partir de la declaració de constitució de la nova república els errors antidemocràtics que van portar a redactar la Constitució espanyola, els que van fer callar una societat que s'expressava al carrer als anys 70 del segle passat i els que van aprimar fins a fer prima del tot tota la banda de drets socials col·lectius no es donin en el procés constituent català.

Avui, però, cal proclamar la república i situar el 10 d'octubre del 2017 en l'imaginari col·lectiu com una data per recordar, com l'inici del compte enrere que ens projecta cap al futur a partir de les més altes quotes d'igualtat, llibertat i justícia, posant el dret a la vida en el centre dels drets que esdevinguin caracteritzadors del món que ara podem construir. Ara, república, i demà, la lluna.